Súd:	Okresný súd Trebišov
Spisová značka:	2C/32/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu:	7911202459
Dátum vydania rozhodnutia:	11. 12. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Monika Koščová
ECLI:	ECLI:SK:OSTV:2012:7911202459.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov sudkyňou JUDr. Monikou Koščovou v právnej veci navrhovateľa: N.. N. G., nar. XX.XX.XXXX bytom B. XXX/X, G. proti odporcovi SPOLOČNOSŤ 7 PLUS, s.r.o. so sídlom Panónska cesta 9, Bratislava, IČO: 31 347 291 zast. JUDr. Rudolf Adamčík, advokát v konaní o ochrane osobnosti s príslušenstvom takto

r o z h o d o l :

I/ Odporca je p o v i n n ý do 30 dní od právoplatnosti rozsudku na svoje náklady uverejniť v týždenníku Plus 7 dní nasledovné prehlásenie:

„V našom týždenníku číslo 7 zo dňa 10.02.2011 sme uverejnili na stranách 70 - 72 článok „Ovplyvňovač?“, v ktorom sme okrem iného uviedli, že posadenie advokáta G. na lavicu obžalovaných nie je takým prekvapením, pretože ako klamár v službách nájomného vraha sa už prejavil verejne. Advokát G. ako svedok pred súdnym senátom poskytol H. Z. falošné alibi na čas vraždy podnikateľa I. Y.. Spravil tak dokonca dvakrát. V roku 2003 a v roku 2005 opäť jednoznačne potvrdil, že Z. sa 27.06.2000 zdržiaval v budove súdu v U., čo je 260 km od miesta, kde Y. telo zasiahla dávka zo samopalu. Práve G. výpoveď výrazne prispela k tomu, že prvostupňový súd opakovane vyhlásil Z. za nevinného a tento nebezpečný človek sa mohol pohybovať na slobode a opätovne vraždiť. Za krivú výpoveď prokuratúra G. nestíhala a on ďalej využíval postavenie advokáta na to, aby manipuloval konanie proti obávanej skupine Z..

Tieto naše tvrdenia nie sú pravdivé. Naša redaktorka pri získavaní informácií k napísaniu tohto článku si pravdivosť vyššie uvedených tvrdení neoverila.

Touto cestou sa za uverejnenie vyššie uvedených nepravdivých skutočností advokátovi N.. N. G. ospravedlňujeme.

II/ Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi sumu 10.000 Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III/ V prevyšujúcej časti návrh z a m i e t a .

IV/ Navrhovateľovi sa nepriznáva náhrada trov konania.

V/ Odporca je p o v i n n ý zaplatiť trovy štátu vo výške 52,27 Eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

VI/ Štát nemá právo na náhradu trov konania titulom súdneho poplatku.

o d ô v o d n e n i e :

Podaným návrhom doručeným na tunajší súd 18.02.2011 sa navrhovateľ domáhal, aby súd uložil odporcovi povinnosť ospravedlnenia sa na náklady odporcu v týždenníku Plus 7 dní a náhradu nemajetkovej ujmy. Svoj návrh odôvodnil tým, že v týždenníku Plus 7 dní číslo 7 zo dňa 10.02.2011, ktorého je odporca vydavateľom, bol uverejnený článok pod názvom „Ovplyvňovač?“ a to na stranách 70 - 72. V opísanom článku je uvedených viacero nepravdivých tvrdení dávaných do súvisu s menom a priezviskom navrhovateľa. Jedná sa o nasledovné nepravdivé tvrdenia žalovaného: -že posadenia advokáta G. na lavicu obžalovaných nie je takým prekvapením, pretože ako klamár v službách nájomného vraha sa už prejavil verejne; -advokát G. ako svedok pred súdnym senátom poskytol H. Z. falošné alibi na čas vraždy podnikateľa I. Y.; -spravil tak dokonca dvakrát a to v roku 2003 a v roku 2005; -práve G. výpoveď výrazne prispela k tomu, že prvostupňový súd opakovane vyhlásil Z. za nevinného a tento nebezpečný človek sa mohol pohybovať na slobode a opätovne vraždiť; -za krivú výpoveď prokuratúra G. nestíhala a on ďalej využíval postavenie advokáta na to, aby manipuloval konanie proti obávanej skupine Z.; -následne vraj G. Q. odovzdal text novej výpovede, ktorú musel podpísať pred notárom ako čestné vyhlásenie a odovzdal ju vyšetrovateľovi; - Z. advokát pochopil, že zrazu už nie je v úlohe sprostredkovateľa, že voda tečie rovno do jeho topánok. Zdá sa, že si zase nedal pokoj a neobozretne zopakoval už raz odhalenú stratégiu. Ako inak sa dá vysvetliť, že ovplyvňovaných svedkov ktosi ovplyvňoval znovu, tentoraz v prospech G.?; -zmeniť výpovede mali za slušnú sumu, poniektorí neodolali a za prítomnosti vyšetrovateľa sa G. ospravedlnili, že mu spôsobili nepríjemnosti; -keďže o ovplyvňovaní sú pomerne silné na svete je ďalšie trestné stíhanie za marenie spravodlivosti.

Dňa 10.02.2011 požiadal žalobca žalovaného v zmysle §19 zák. č. 81/1966 Zb. o periodickej tlači a ostatných hromadných informačných prostriedkoch o bezplatné uverejnenie opravy nepravdivých údajov, avšak žalovaný na túto žiadosť žalobcu do dnešného dňa nereagoval. Žalobca poukázal na prvý bod platného etického kódexu novinárov schváleného snemom Slovenského syndikátu novinárov dňa 19.10.1990. Poukázal na to, že ak uverejní nepravdivú, polopravdivú (skreslenú, špekulatívnu, či neúplnú informáciu) musí veci uviesť na pravú mieru vrátane publikovania opravy, resp. odpovede. Poukázal aj na bod 2 etického kódexu novinárov, bod 6 etického kódexu novinára, článok 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. V súvislosti s ustanovením Ústavy SR poukázal na to, že žalovaný pri uverejnení opísaného článku nerešpektoval a neprihliadol na túto v Ústave zakotvenú všeobecne známu zásadu prezumpcie neviny. Navyše autorka článku sa ani len nepokúsila si overiť tak závažné informácie získané od bližšie neurčených osôb a iných zdrojov, nehovoriac o tom, že nepožiadala o zaujatie stanoviska ani samotného žalobcu, ak by tak urobila bez pochyby by si vytvorila o žalobcovi odlišnú predstavu. Poukazujúc na napadnuté tvrdenia uviedol, že k neoprávnenému zásahu do osobných práv fyzickej osoby nedôjde výkonom práva kritiky jedine v prípade, že sa bude jednať o kritiku právom prípustnú, resp. kritiku oprávnenú; to predpokladá, že pri nej nie sú prekročené hranice vecnej a konkrétnej kritiky a súčasne to, že

je takáto kritika primeraná čo do obsahu, formy a miesta, t.j., že nevybočuje z hraníc nutných k dosiahnutiu sledovaného a zároveň uznaného cieľa. Poukázal na to, že zo strany žalobcu došlo k neoprávnenému zásahu do práv ustanovených v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Uverejnené nepravdivé tvrdenia celkom nepochybne a adresne vzbudili u čitateľov dojem o závažnom konaní žalobcu spočívajúcom hlavne v úmyselnom poskytnutí alibi vrahovi, ktoré alibi mali byť dôvodom prepustenia z väzby a následne dvakrát oslobodenia spod obžaloby H. Z., čím popísané tvrdenia značnou mierou nielen ohrozili, ale aj priamo znížili vážnosť žalobcu ako advokáta nielen u jeho klientov, ale aj u ostatných spoluobčanov, hrubým spôsobom narušili jeho rodinné a priateľské vzťahy, vážne poškodili jeho občiansku česť a dobré meno a v značnej miere tiež znížili jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Uviedol, že celková forma a úprava opísaného článku evokuje dojem senzačnosti a priťahuje pozornosť. V článku je uvedený titul, meno a priezvisko žalobcu ako aj jeho povolanie a fotografia, čo má samozrejmé zvyšovať stupeň nebezpečnosti jeho konania pre spoločnosť. Z uvedených dôvodov žalovaný ako vydavateľ neoprávnene zasiahol do zákonom chráneného práva žalobcu na ochranu osobnosti. Intenzitu jeho neoprávneného konania zvyšuje skutočnosť, že žalovaný už predtým dvakrát uverejnil nepravdivé články o žalobcovi podobného znenia, pričom žalobca ho vyzval na ospravedlnenie, avšak tento napriek tomu uverejnil bez overenia ďalší citovaný článok. Javí sa preto dôvodné podozrenie, že žalovaný takto koná úmyselne s cieľom poškodiť a spôsobiť

žalobcovi nepríjemnosti. Z uvedených dôvodov žiadal, aby súd uložil odporcovi povinnosť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku na svoje náklady uverejniť v týždenníku Plus 7 dní nasledovné prehlásenie: V našom týždenníku číslo 7 zo dňa 10.02.2011 sme uverejnili na stranách 70 - 72 článok „Ovplyvňovač?“, v ktorom sme okrem iného uviedli, že posadenie advokáta G. na lavicu obžalovaných nie je takým prekvapením, pretože ako klamár v službách nájomného vraha sa už prejavil verejne; advokát G. ako svedok pred súdnym senátom poskytol H. Z. falošné alibi na čas vraždy podnikateľa I. Y.; spravil tak dokonca dvakrát v roku 2003 a v roku 2005 opäť jednoznačne potvrdil, že Z. sa 27.06.2000 zdržiaval v budove súdu v Trebišove, čo je 260 km od miesta, kde Y. telo zasiahla dávka zo samopalu; práve G. výpoveď výrazne prispela k tomu, že prvostupňový súd opakovane vyhlásil Z. za nevinného a tento nebezpečný človek sa mohol pohybovať na slobode a opätovne vraždiť; za krivú výpoveď prokuratúra G. nestíhala a on ďalej využíval postavenie advokáta na to, aby manipuloval konanie proti obávanej skupine Z.. Ďalej sme v citovanom článku uviedli nepravdivé skutočnosti v súvislosti s jeho trestným stíhaním za zločin marenia spravodlivosti, čo sa týka ovplyvňovania svedkov v jeho trestnej veci. Tieto naše tvrdenia nie sú pravdivé, pretože advokát N.. N. G. v trestnej veci odsúdeného H. Z. za vraždu poškodeného Y. pred prvostupňovým, ale ani pred odvolacím súdom ako svedok nikdy vypočutý nebol a preto jeho výpoveď keďže neexistovala, nemohla mať vplyv na oslobodzujúce rozsudky a na prepustenie z väzby H. Z.. Okrem toho ani v jednom z oslobodzujúcich rozsudkov a ani z uznesenia Najvyššieho súdu SR o prepustení z väzby H. Z. sa v dôvodoch neuvádza, aby jeden z dôvodov takéhoto postupu súdov bola výpoveď advokáta N.. N. G.. Naša redaktorka pri získavaní informácii k napísaniu tohto článku si pravdivosť vyššie uvedených tvrdení neoverila. Touto cestou sa za uverejnenie vyššie uvedených nepravdivých skutočností advokátovi N.. N. G. ospravedlňujeme. Ďalej žiadal, aby žalovaný bol povinný uhradiť žalobcovi sumu 150.000 Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch do 15 dní od právoplatnosti rozsudku a náhradu trov konania.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, svedkov a listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav veci na základe ktorého dospel k nasledovnému právnemu záveru:

Z rozhodnutia Slovenskej advokátskej komory - uznesenie č. 4067/09 zo dňa 04.12.2009 súd zistil, že predsedníctvo Slovenskej advokátskej komory pozastavilo výkon advokácie navrhovateľovi. Z písomného podania Slovenskej advokátskej komory zo dňa 30.09.2010 súd zistil, že predsedníctvo SAK na zasadnutí 06.09.2010 prerokovalo žiadosť žalobcu o preskúmanie dôvodov pozastavenia výkonu advokácie a nezmenilo uznesenie zo 04.12.2009, ktorým mu bol pozastavený výkon advokácie.

Súd sa oboznámil s článkom s názvom „Ovplyvňovač?“, ktorý bol uverejnený na strane 70- 72 v týždenníku Plus 7 dní.

Súd sa oboznámil s výzvou žalobcu zo dňa 10.02.2011, ktorým vyzval odporcu na uverejnenie ospravedlnenia v súvislosti s uverejneným článkom v týždenníku číslo 7 zo dňa 10.02.2011 s názvom „Ovplyvňovač?“.

Z písomného vyjadrenia odporcu zo dňa 20.05.2011 súd zistil, že odporca neuznáva nárok navrhovateľa a to ani v časti. Zdôraznil, že autorka článku a žalovaná ako vydavateľ zverejnením žalovaného textu článku len vykonávala svoje Ústavou zaručené práva, poukázal na článok 26 ods. 2 Ústavy SR, judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva. Uviedol, že údaje zverejnené v článku o svedeckých výpovediach žalobcu v prospech obžalovaného Z. sú pravdivé. Na preukázanie navrhol výsluch žalobcu, autorky článku o okolnostiach prípravy a zverejnenia článku, ako aj fotokópie rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 2T/31/2001 z 28.06.2007 a obžalobu v trestnej veci voči žalobcovi ako obžalovanému. Z uvedených dôvodov žiadal, aby súd návrh navrhovateľa v plnom rozsahu zamietol a zaviazal ho na náhradu trov konania.

Z výpovede žalobcu súd zistil, že bol príbuznými upozornený na to, že bol uverejnený ďalší článok v týždenníku Plus 7 dní, konkrétne v čísle 7 zo dňa 10.02.2011, ktorého je odporca vydavateľom, kde bol uverejnený článok s názvom „Ovplyvňovač?“, pričom už v obsahu daného časopisu bolo uvedené, že sa jedná o advokáta v službách mafiánov. Uviedol, že toto označenie považuje za veľmi tvrdé. Boli tam uvedené informácie, ktoré sa nezakladajú na pravde, okrem tej informácie, že je voči nemu vedené

trestné stíhanie, avšak poukázal na to, že do dnešného dňa nebol právoplatne odsúdený a existuje nejaká prezumpcia neviny. V súvislosti s trestným konaním, ktoré je vedené voči jeho osobe sú v článku uverejnené také skutočnosti, že manipuloval konanie proti obávanej skupine Z.. Uviedol, že čo sa týka jeho trestného konania je založené na základe výpovede jedného notorického narkomana, ktorý tvrdí, že ho mal ovplyvniť, aby vypovedal v prospech Z., lenže tento človek bol predtým stíhaný pre drogovú činnosť a aj odsúdený a takisto aj pre trestný čin krivého obvinenia, právoplatne odsúdený a v jeho trestnej veci stále tvrdil, že sa to nezakladá na pravde. Čiže za tejto situácie napísať článok, že sa niečoho dopustil takýmto spôsobom ako je uvedené v článku, je prinajmenšom neseriózne. V článku sa ďalej viackrát spomína, že mal pred súdom poskytnúť H. Z. falošné alibi, dokonca dvakrát v roku 2003 a 2005. Z obsahu článku vyplýva ako by on dopomohol Z. vraždiť, tak to vníma čitateľ. Súdu predložil vyhotovenie rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 2T/31/2001 zo dňa 14.11.2003 a poukázal na to, že v rozsudku výslovne nie je uvedené to, čo tvrdil žalovaný v článku a žiadal, aby mu to preukázal žalovaný, kde je uvedená výslovne takáto skutočnosť. Pre úplnosť vraždy podnikateľa I. Y. uviedol, že sa jednalo o zložitú trestnú vec, ktorá trvala niekoľko rokov.

Súdy dvakrát H. Z. spod obžaloby oslobodili a tretíkrát bol uznaný vinným. Poukázal na to, že hodnotiť dôkazy v trestnej veci v žiadnom prípade neprislúcha nejakej novinárke a nie tobôž verejne v týždenníku ako je Plus 7 dní. Preto je skutočne nepochopiteľné ako si môže nejaká novinárka dovoliť napísať niečo ako bolo uverejnené. Robiť falošné alibi v trestnom konaní znamená tvrdiť niečo úmyselne, čo nie je pravda. V tomto konaní nikdy nebolo preukázané, že také niečo urobil. V trestnej veci obvineného H. Z. vystupoval ako advokát od začiatku asi od roku 2001 do prvého oslobodzujúceho rozsudku, keď bol ešte na pojednávaní. Súčasne s oslobodzujúcim rozsudkom bol menovaný prepustený z väzby a Najvyšší súd SR na základe podanej sťažnosti prokurátora sťažnosť zamietol. V tomto štádiu pred Najvyšším súdom SR už ako obhajca nevystupoval. Uviedol, že nikdy ako svedok pred súdnym senátom v trestnej veci vraždy I. Y. nevystupoval. Poukázal na to, že nevie, čo autorka myslela tým, keď uviedla, že za krivú výpoveď prokuratúra žalobcu nestíhala, pretože on za danú krivú výpoveď vôbec stíhaný nebol a vôbec táto skutočnosť nie je predmetom konania, ktoré sa vedie voči jeho osobe. Poukázal na to, že bol aj advokátom p. Q. a on mal byť ten, kto mal povedať, že mu odovzdal nejaký text novej výpovede, čiže on mal byť ten, kto podal trestné oznámenie vo veci, kde bolo vedené trestné stíhanie voči jeho osobe. Poukázal na to, že si plnil prácu advokáta, predtým vykonával niekoľko rokov činnosť prokurátora na rôznych stupňoch prokuratúry a nikdy nemal dočinenia s mafiou okrem toho, že niekoľko rokov zastupoval Z.. Uviedol, že skutočne nevie, odkiaľ má autorka tohto článku takéto informácie, že niečo také píše. Uviedol, že článok považuje za nehorázny a uviedol svedkov, ktorí preukážu, že ako tento článok ovplyvnil jeho život a aký to malo zásah do jeho súkromného života. K ustanoveniu výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch uviedol, že ju uviedol odhadom na základe toho, že v okrese U. je známa osobnosť, bol 10 rokov okresným prokurátorom, okrem toho bol reprezentant ČSSR v atletike a po tom, čo tento článok bol uverejnený, sa nespočetné množstvo ľudí od neho odvrátilo a jednak mu vytýkalo, čo to vlastne robí, čo to je za človeka, že robí niečo také. Je pravdou, že má pozastavenú činnosť a je vedené trestné stíhanie voči jeho osobe, ale trestné stíhanie je zastavené alebo sa zastaví, ale nesúvisí to s týmto, pretože to, čo bolo uverejnené v článku ovplyvnilo veľké masy ľudí, pretože 99% ľudí číta tieto články a veria tomu, čo je tam uverejnené a pokiaľ bude mať ďalej povolenú činnosť advokáta, je presvedčený o tom, že to strašne negatívne sa odrazí na jeho ďalšej činnosti. Preto tento zásah do svojej osoby ohodnotil na takúto sumu, aká bola uvedená. K tvrdeniam výpovede žalobcu ako svedka v trestnom konaní uviedol, že vyšetrovateľ keď začal prešetrovať obranu H. Z. v žiadnom prípade on nepribehol ako svedok a začal robiť alibi ako bolo uvedené v článku. Uviedol, že vyšetrovateľ vypočul každého a bolo to ešte v roku 2001, kto bol prítomný na pojednávaní v trestnej veci N., teda aj jeho, ale bolo to v prípravnom konaní, v žiadnej veci pred súdom, bolo to v lete 2001.

Z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 2T/31/2001 zo dňa 14.11.2003 súd zistil, že v predmetnej veci bol obžalovaný H. Z. oslobodený spod obžaloby pre trestný čin vraždy ako spolupáchateľa; súd na strane 4 citovaného rozsudku skonštatoval, že „obranu obžalovaného ohľadne jeho pobytu a miest, kde sa nachádzal v dopoludňajších hodinách dňa 27.06.2000, sa nepodarilo dôkazmi, ktoré boli vo veci vykonané ani potvrdiť, ale ani vyvrátiť. Navrhované dôkazy obžalovaným ohľadne tejto skutočnosti sú jeho blízki priatelia a z tohto pohľadu nemožno vysloviť istotu, že obžalovaný v kritické dopoludnie sa nachádzal v Meste U.“.

Súd sa oboznámil s uznesením Najvyššieho súdu SR č.k. 2To/4/2004 zo dňa 14.11.2003.

Z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 2T/31/2001 zo dňa 21.06.2005 vo veci obžalovaného H. Z. súd zistil, že súd na strane 7 rozsudku skonštatoval, že „svedkovia N. Y. a N.. N. G. potvrdili, že obžalovaný bol na tomto pojednávaní a jeho prítomnosť nevylúčili ani svedkovia N.. Z. I. a C. D.. Obhajobu obžalovaného ohľadne jeho pobytu v dopoludňajších hodinách dňa 27.06.2000 v U. nebolo možné vyvrátiť, ale ani potvrdiť vzhľadom na to, že jeho obranu v tomto smere potvrdili len jeho blízki priatelia“.

Z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 2T/31/2001 zo dňa 28.06.2007 vo veci obžalovaného H. Z. súd zistil, že súd na strane 25 citovaného rozsudku skonštatoval, že „na druhej strane prítomnosť obžalovaného na Okresnom súde v U. kritického dňa jednoznačne potvrdil len N.. N. G., pričom svedok N. Y. sa nevedel vyjadriť s určitosťou, kde vôbec obžalovaného na súde videl, t.j., či v pojednávacej sieni, na chodbe alebo v bufete. Nakoniec pri hodnotení tvrdení týchto svedkov súd nemohol neprehliadnuť, že N.. G. bol obhajcom obžalovaného a N. Y. je jeho blízky priateľ a ani sám obžalovaný sa nevedel jednoznačne vyjadriť, či v kritický deň bol v budove okresného súdu alebo v reštaurácii (čl. 1706)“.

Z vyjadrenia JUDr. Petra Chovanka predsedu senátu Krajského súdu Banská Bystrica súd zistil, že N.. N. G. v trestnej veci 2T/31/2001 nebol predvolaný na hlavné pojednávanie a tým nebol ani vypočutý ako svedok v súdnom konaní. Jeho výpovede z prípravného konania (čl. 717 - 720) boli totiž na hlavnom pojednávaní 21.06.2005 so súhlasom prokurátora a obžalovaného prečítané.

Súd sa oboznámil so zápisnicou o výsluchu svedka N.. N. G. zo dňa 15.03.2001 a 26.06.2001 vykonanom Ministerstvom vnútra SR, Sekciou vyšetrovania kriminalisticko-expertíznych činností PZ, odbor vyšetrovania obzvlášť závažnej trestnej činnosti, oddelenie vyšetrovania Banská Bystrica.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní č.k. 2T/31/2001 zo dňa 20. a 21.06.2005 strana 10 súd zistil, že podľa § 211 ods. 1 Trestného poriadku so súhlasom obžalovaného a prokurátora boli čítané výpovede svedkov okrem iného aj N.. N. G. čl. 717 - 721 bez pripomienok.

Z výpovede svedkyne U. súd zistil, že je autorkou článku, ktorý je napádaný a je predmetom tohto konania. Uviedla, že nebola prítomná na pojednávaní na Okresnom súde v M. vo veci p. G., pojednávanie bolo uzavreté, čakala, kým pojednávanie skončí; boli zabezpečované fotografie, boli tam predvádzaní svedkovia väčšinou z výkonu väzby alebo trestu, ktorí boli predvádzaní a pri písaní článku vychádzala z obžaloby a z informácii policajných orgánov, prokuratúry a z prostredia súdu. Mala k dispozícii aj obžalobu, videla ju. Tvrdenia, ktoré uviedla v článku vychádzali z rozsudkov, ktoré boli vydané v tejto veci, tieto rozsudky mala v rukách a čítala ich. Vyjadrenia sa opierali aj o vyjadrenia sudcov, ktorí v tejto veci rozhodovali, jednalo sa o kuloárne rozhovory. Tvrdenia, ktoré uviedla vychádzali z tých kuloárnych rozhovorov so sudcami, ktorí to odôvodňovali tým, že vyjadrenia advokáta považovali za veľmi dôležitý dôkaz a pri tom oslobodzujúcom rozsudku určite nehral hlavnú úlohu, ale bol jedným z týchto dôležitých vecí na ktorých to bolo postavené. Ďalšie tvrdenia uvedené v článku vychádzali z obžaloby, kde bol navrhovateľ obžalovaný z marenia spravodlivosti a v jeho neprospech vypovedali svedkovia, čiže ho usvedčovali svedkovia a potom jeden z nich zmenil výpoveď a polícia zistila, že aj toho svedka niekto ovplyvňoval a bol to p. Q.. Čiže dané tvrdenia uvedené v článku pochádzali z obžaloby voči p. Q.. Tvrdenie, že advokát G. ako svedok pred súdnym senátom poskytol Z. falošné alibi čerpala z rozsudku, kde bolo uvedené, že

svedok N.. G. povedal to a to, presnú formuláciu uviesť nevedela. Uviedla, že čítala oslobodzujúce rozsudky z roku 2003 a 2005. Rovnako vychádzala aj z obžaloby voči navrhovateľovi, kde konanie je vedené na Okresnom súde v M.. Ohľadne skutočností, prečo sa nespýtala na vyjadrenie k daným tvrdeniam navrhovateľa uviedla, že považovala za dostačujúce to, čo bolo uvedené v obžalobe, že sa necíti vinný.

Z výpovede svedkyne I.. J. Y. súd zistil, že je dcérou navrhovateľa. Uviedla, že o predmetnom článku sa dozvedela v práci, nakoľko si zvykne pravidelne kupovať časopis Plus 7 dní a zvykne si ho kúpiť popoludní. Hneď ráno ako prišla do práce, stretla sa so svojimi kolegami a postrehla, že nejakým spôsobom kolegyňa, ktorá sedí oproti nej na ňu zazerala, začala sa pripravovať na vyučovanie a bolo jej zvláštne, že tam bolo nejaké ticho v kabinete a preto sa kolegyňa, ktorá sedí oproti nej vyjadrila, či čítala nové Plus 7 dní. Ona jej odpovedala, že ešte nestihla, tak jej kolegyňa odpovedala, že si ho má prečítať a dala jej ho na stôl. Po prečítaní článku ostala samozrejme prekvapená, v prvom momente nevedela

ako má reagovať. Kolegyňa sa jej pýtala, či sú tieto veci pravdivé a uviedla jej, že to vidí prvýkrát a že jej ťažko na to reagovať. Táto kolegyňa je osoba, ktorá pozná ju, jej rodičov a aj brata dlhé roky. Svedkyňa sa vyjadrila, že kolegyňa to rozvádzala obsah článku v tom zmysle, že nechápe ako niekto môže niečo také robiť, či mu vôbec nezáleží na navrhovateľovi, na jeho deťoch a na vzťahoch, ktoré sa tým pádom pošramotili, tie pošramotené vzťahy boli vo vzťahu ku kolegyni. Kolegyňa si to samozrejmé nenechala pre seba, potom už išli reči a ona nemala ani chuť, ani silu vysvetľovať, že o tom nič nevie. Keď sa z toho trošku spamätala, zdvihla telefón a volala otcovi, ktorému slušne povedané vynadala, že ako si to predstavuje, či mu nezáleží na tom, čo si o nich budú ľudia myslieť, že žijú v malom meste a v podstate všetky tie veci sa ich dotýkajú. Bol to taký moment, prvé prekvapenie, takže otcovi povedala také veci, ktoré neboli veľmi slušné ani príjemné, musela zo seba dostať ten hnev a to všetko bolo pre ňu veľké prekvapenie. Otcovi nedala žiaden priestor na to, aby to vysvetlil, pretože tomu článku verila a bolo to pre ňu tak, že v tomto časopise by nebol uvedený článok alebo v článku niečo také, čo by nebolo pravdivé a podľa nej novinár, ktorý píše, musí si to overiť. Na každý jeden článok, ktorý vychádzal a konkrétne aj na tento sa stretávala s reakciami, žije v malom meste a všetci ľudia ju tu poznajú. Otec dlhé roky bol okresný prokurátor, bol osobou, ktorú každý v tomto meste pozná a logicky pozná aj jeho deti, čiže konkrétne sa jej každý pýtal, kam šli do mesta, keď sa stretli v meste dokonca aj jej žiaci, ktorí veľmi dobre vedia, kto je jej otec. Učí na strednej škole, kde majú žiakov, ktorí majú 20 rokov a je to pre nich aktuálna téma akonáhle vychádzajú takéto články a oni majú potrebu sa o tom s ňou rozprávať. Mnohí sa jej na to pýtali, chceli vedieť či je to pravda, nebolo to pre ňu príjemné. Nielen takto u cudzích ľudí, ale aj v rodine to vyvoláva dodnes nepríjemné reakcie, je to predmetom rozhovorov, niekedy je to téma číslo jeden. Vo vzťahu ku kolegom uviedla, že kolegovia tomu verili, čo bolo napísané a takisto si musela vypočuť uštipačné poznámky, keď sa uverejnila nejaká správa ohľadne napr. mafie automaticky komentovali, že ona to pozná, boli ironickí a nie je to veľmi príjemné. Čo sa týka jej vzťahu k navrhovateľovi uviedla, že s otcom sa asi tri roky nerozprávali. Na doplnenie uviedla, že v podstate už reagovala na spleti skutočností, ktoré boli dlhšie, pretože rodičia sa rozvádzali a tieto články, ktoré vychádzali vôbec neprispeli k tomu, aby sa s otcom kontaktovali. Vzťahy s navrhovateľom boli od rozvodu rodičov naštrbené, ale keď vyšli tieto články, tak ešte viac. O týchto článkoch sa bavila aj so súrodencami, keď sa stretnú, tieto vzťahy poznačili konkrétne všetkých. Otca charakterizovala ako osobu, ktorá je veľmi spravodlivá, váži si ho, preto, že vždy povie to, čo si myslí aj keď tá pravda je zlá a že bolí. Uviedla, že si pamätá, že vždy, keď povedal svoj názor nebolo to pre nich niekedy príjemné,

v podstate si chceli vypočuť niečo iné, keď boli deti, ale vždy otec povedal, čo si naozaj myslel aj keď to bolo škaredé a pre nich kruté. Cení si na ňom, že vie byť úprimný.

Z výpovede svedka I. G. súd zistil, že na tento článok, ktorý je predmetom konania sa veľmi dobre pamätá, pretože na tomto článku sa so svojím otcom dosť pohádal. O tomto článku sa dozvedel zvláštnym spôsobom a až následne si obstaral časopis, kde si to prečítal, zostal dosť prekvapený a zhrozený. So svojím otcom nežije spolu 7 rok. Vedel o tom, že má nejaké starosti, ale nevedel konkrétne, o čo sa jedná. O článku sa dozvedel v reštaurácii, kde sedel so svojím obchodným partnerom, pri vedľajšom stole sedeli starší páni, ktorí rozoberali tento článok a vyjadrovali sa na to, že aký je ten G., čo je to za človeka, keď niečo také je schopný robiť a tváriť sa, že je to jeden fundovaný právnik, odborník. Nakoľko dotyční páni nevedeli, že je jeho synom, odišiel, keďže tento článok nemal prečítaný a zostal z toho rozčarovaný, čo sa deje a hneď utekal na benzínku kúpiť si tento časopis a v podstate sa dočítal to, čo tam bolo a úprimne uviedol, že sa ho to dosť dotklo, lebo bol vnútorne presvedčený, že do tej doby, kým si to neprečítal so svojím otcom sa bavil na tú tému, že má nejaké problémy a stále jeho odpoveď bola, že je všetko v poriadku a konkrétne veci nepoznal. Strašne veľa ľudí mu volalo a pýtalo sa ho, či čítal tie noviny, či to je pravda, či o tom niečo vie a čo sa týka jeho osoby bolo to najhoršie, pretože musel tieto skutočnosti oznamovať aj svojej matke, ktorá pracuje v T.. Tá, keďže jej telefonovali mnohí ľudia do T., bola z toho zhrozená pritom tento článok ani nevidela a nečítala. Všetci známi takisto volali matke, ale aj jemu a povedali mu, nech sa s vlastným otcom ani nestretáva, keď robí takéto veci, že to môže mať dopad aj na neho, keďže U. je dosť malé mesto a veľa ľudí ich tu pozná. Otec tu 10 rokov pracoval ako okresný prokurátor, bol právnikom a čo sa týka trestného práva uviedol, že si myslí, že bol dosť dobrým právnikom. Pravda bola taká, že každý jeden obchodný partner sa na neho dosť čudne pozeral a koľkokrát sa ich spýtal, čo sa deje, tak sa ho len pýtali, či čítal noviny, odpovedal im, že to čítal, ale nechcel sa k tomu nejako vyjadrovať a zhodou okolností jeden obchodný partner s ním prestal spolupracovať, lebo uviedol, že s mafiou nechce mať nič spoločné. Čo sa týka jeho súkromia v tom čase začínal vzťah so svojou bývalou priateľkou, je to dievča z normálnych pomerov a jej rodičia si prečítali tento článok a doslova mu povedali, že ho nechcú vidieť v jej blízkosti, lebo sa o ňu boja,

lebo on je syn právnika, ktorý obhajuje mafiu, boja sa, že by sa jej niečo stalo. Bolo ťažké vysvetliť danému dievčaťu a jej rodičom, že je svedok jeden normálny, obyčajný človek, že nikdy v živote nemal dočinenia s mafiou a že jeho otec dlhé roky je právnik a robí si svoju robotu zodpovedne a čestne. S týmto bojoval asi pol roka, ale nakoniec priateľke vysvetlil túto situáciu, ona to pochopila, vedela aký je, ale mienku ľudí už ovplyvniť nevedel. Tento článok dosť ovplyvnil jeho život, pretože veľa ľudí s ním prestalo komunikovať, stretávať sa, lebo nechceli byť v žiadnej spojitosti s jeho osobou a to len na margo toho, aby skrz otca, ktorý si robí svoju robotu, sa nedostali do žiadnych stykov a problémov. Uviedol, že prestal dôverovať svojmu otcovi, lebo tento článok ho spochybnil, že podľa toho všetkého, čo je tam uvedené a zverejnené, nemal dôvod pochybovať o tom, že je to pravda. V uvedenom období bol s otcom v sporadickom kontakte a nemal dôvod pochybovať o tom, čo je napísané a zverejnené. Keď si prečítal tento článok, tak sa otca pýtal, prečo mu nepovedal, že niečo také spravil. Povedal mu, že čo je napísané v článku nie je pravda, dokonca mu to odprisahal. Svedok na neho vtedy dosť vybehol, či je normálny, tak mu to otec- navrhovateľ odprisahal, že to nie je pravda a že mu to je ľúto, že niečo také je napísané. V danom okamihu boli aj emócie a v podstate ani nepoznal vnútro toho problému ani samotný problém ako taký. Vychádzal z článku, ktorý je napísaný v týchto novinách ako obyčajný človek, keď si to prečíta a ostal z toho zhrozený a nedôveroval otcovi. Až za čas zistil, že

tento článok asi nie je tak pravdivý, kedy bol zverejnený ešte jeden článok, nevedel presne uviesť ako sa volal a týkalo sa to aj jeho konkrétne. Na základe týchto skutočností zmenil názor, že to, čo je popísané asi nie je pravda. Jeho vzťah s otcom bol od malička dobrý, uviedol, že je pravdou, že konkrétne veci, ktoré boli uverejnené, narušili jeho vzťahy hlavne dôveru voči nemu, ale dnes uviedol, že dôveruje otcovi, lebo keď vidí aké sú veci popísané len margo jeho osoby, nemal dôvod o otcovi pochybovať.

Súd sa oboznámil s obžalobou Generálnej prokuratúry SR, odbor osobitného určenia voči obvinenému N.. N. G. zo dňa 15.11.2010.

Z výpovede svedka N. Q. súd zistil, že pracoval pre odporcu. Videl navrhovateľa, keď bol v M. s kolegyňou spracovať materiál pre článok vtedy robil fotku, viackrát ho nevidel, v M. bol iba raz. Nebol presne oboznámený s obsahom článku, bolo mu povedané, že potrebuje vyfotiť nejaké veci, robil to na pokyn redaktorky. Článok prečítal až po uverejnení, keďže ho zaujímalo k čomu vlastne fotili, nevedel sa konkrétne k tomuto článku vyjadriť.

Z výpovede svedkyne I.. F. G. súd zistil, že s navrhovateľom sa pozná už dlho takých 15 rokov, pretože bol blízkym priateľom aj jej rodičov. Potom sa viac zblížili, pretože je veľmi dobrá priateľka s jeho družkou a tak sa začali pravidelne navštevovať. Predtým než začal udržiavať známosť so svojou družkou ho poznala cez rodičov ako prokurátora, ktorý udržiaval známosť s jej rodičmi. Až keď sa zoznámil s družkou a začali spolu žiť, tak sa bližšie zblížili, vzťahy medzi nimi boli dobré a keďže má malú dcéru, tak sa o ňu aj starali. Keď si prečítala článok, nechcelo sa jej veriť, tak sa potom stretli a pýtala sa ho, či je to pravda. Navrhovateľ povedal, že nie, začala mať problémy so svojimi rodičmi, pretože žije v malom meste a rodičia jej doporučili, aby prerušila kontakty, že asi navrhovateľ nebude dobrý človek, keď sa niečo také píše v novinách a vlastne aj jej rodičia s ním prerušili kontakty skrz tohto článku. Začala mať problémy aj v práci trošku, pretože vedeli kolegovia, že je v kontakte s navrhovateľom a začali sa jej pýtať kvôli tomu a začali sa jej kvôli tomu strániť. Od tohto obdobia uviedla, že vzťahy dosť ochladli, stretávajú sa, ale len tak sporadicky, keď sa stretnú na ulici, ale sa už nenavštevujú a odvtedy tam prestala dávať aj svoju dcéru a pomáhajú jej rodičia. Uviedla, že v starostlivosti o dcéru jej vypomáhal navrhovateľ s družkou od roku 2006, keď nastúpila do práce až do tohto článku. Uviedla, že dcéra, keďže sa narodila predčasne, nebola umiestnená v predškolskom zariadení do troch rokov a keď dostala pracovnú ponuku, tak nastúpila do práce, kde pracovala dva dni a tri dni bola s dcérou doma, keďže rodičia v tom čase boli zamestnaní, nemohli sa starať o dcéru. Keď dcéra mala už tri roky musela nastúpiť na nočné služby a keďže je rozvedená a partner sa o dcéru nezaujíma, tak túto situáciu riešila tým, že počas nočných služieb dcéru dávala k navrhovateľovi a jeho priateľke. Jej dcéra sa u nich cítila veľmi dobre, považovala ich za uja a tetu akoby boli v nejakom príbuzenskom vzťahu, veľmi rada tam chodila. Keď tam prišla, stále objala bezprostredne jedného, druhého a niekedy mala svedkyňa pocit, že ani nechce dcéra odísť preč. Na skutočnosť, že rodičia jej doporučili prerušenie kontaktov s navrhovateľom uviedla, že rodičom povedala, že týmto veciam neverí a kontakty neprerušila; tým pádom prerušila kontakty s rodičmi, asi rok sa s rodičmi nekontaktovala a keďže aj v práci boli vzťahy také, že ľudia na ňu začali pozerať, dospela k záveru, že bude lepšie tieto kontakty s navrhovateľom a jeho priateľkou obmedziť. Uviedla, že na otázky kolegov odpovedala, že navrhovateľa pozná z inej stránky a že neverí tomu, čo je popísané a

že preto sa s ním stretáva a majú tie priateľské vzťahy. Dcéru prestala dávať k navrhovateľovi asi rok po uverejnení článku.

Ohľadne navrhovateľa uviedla, že si ho váži najmä kvôli tomu, že je pravdovravný, priamy, stále čo má na srdci, to má aj na jazyku, je pracovitý, milý, dôsledný, rodine založený, abstinent, nefajčiar.

Z výpovede svedkyne I.. H. H. súd zistil, že je kolegyňou dcéry navrhovateľa. Navrhovateľa pozná už dlhší čas, pretože bol priateľom jej nebohého manžela. Uviedla, že sa osobne vyjadrovala k nejakému článku, kde navrhovateľ bol označený, že poskytoval falošné alibi, dokonca bolo tam napísané nejakému mafiánovi veľmi ich to pobúrilo, bolo to ohľadne nejakej vraždy. Časovo nevedela špecifikovať obdobie, kedy to bolo. Uviedla, že boli pobúrení týmto článkom, v článku čítala o človeku, ktorému verila, že je skorumpovaný, že pracuje s mafiou, pretože keď niekto poskytuje falošné alibi, tak si myslela, že to nie je v poriadku. Verila tomu článku, čo tam bolo napísané. O článku sa rozprávali medzi viacerými osobami, nevedela uviesť presný počet ľudí, ktorí sa o tomto článku v zborovni rozprávali, pretože je tam veľký pohyb ľudí. Vedela uviesť len to, že určite tam boli ironické poznámky, že učí na cirkevnej škole. Nevedela sa do detailov rozpamätať, je to stará záležitosť, ale padli tam slová „dcéra mafiána“. Uviedla, že jej kolegyňa - dcéra navrhovateľa bola určite zaskočená, lebo nevedela im v tej chvíli povedať, o čo sa jedná. Ona bola pobúrená, pretože keď sa napíše, že je v radoch justície korupcia potom čo taký obyčajný človek. S navrhovateľom sa na túto tému nerozprávala, rozoberali to iba v práci. Na otázku prečo reagovali na tento článok vo vzťahu k dcére navrhovateľa v zborovni tak, ako reagovali, uviedla, že článok vyvolal také emócie, spontánne reakcie v podstate voči dcére navrhovateľa z toho dôvodu, že ona predtým navrhovateľa stále chválila aký je zásadový, aký je dobrý a zrazu tu bol tento článok. Pýtali sa jej ako to mohol urobiť otec, keď je taký zásadový.

Z výpovede svedka V.. I. Y. súd zistil, že navrhovateľ je jeho bývalý svokor. Uviedol, že predmetom konania sú nejaké články, ktoré boli uverejnené o navrhovateľovi, tri články a kniha, ktorú čítal. Presný obsah článku si nepamätal, pretože je tu časový odstup, ale čo sa týka osoby navrhovateľa ako bývalého svokra mal za to, že je to jeden normálny človek, ktorý si svoju robotu robí svedomite a keď ten tretí článok nadväzuje na predchádzajúce články, keď si dobre pamätal v tom prvom článku bol mierne vyvedený z miery, ale nebral to až na takú ťažkú váhu, pretože ho ako človeka poznal. Následne čítal knihu, ktorá u neho naštrbila určitú dôveru, ale stále mu veril. Pri tom druhom článku už začal pochybovať o jeho práci a o jeho osobnosti a ten tretí článok, to už nastali problémy v rodine, pretože zistil, že toho človeka vôbec nepozná a keďže predtým robil na vedúcich pozíciách v rôznych spoločnostiach a využíval jeho právnické služby, po tom treťom článku už nevydržal a mu zavolal, že nemôže ďalej využívať jeho právnické služby. Navrhovateľ to zobral v pokoji, povedal, že to chápe a rozumie mu, odvtedy viac-menej neudržujú kontakt iba keď sa stretnú, tak sa pozdravia. Uviedol, že navrhovateľ mal uzatvorenú mandátnu zmluvu na zastupovanie so spoločnosťou Zott, a.s. a Tatranskou mliekarňou. On jeho služby využíval aj v súkromní, považoval ho za charakterného človeka, ktorý pre neho veľa spravil a viac k tomu nemal čo uviesť. Po tomto článku s ním neudržiava kontakty. Na doplnenie uviedol, že mandátne zmluvy s navrhovateľom boli v spoločnosti Tatranská mliekareň a Zott ukončené z dôvodu, že prechádzal do inej spoločnosti, pretože Kaufland je veľká firma. Teda dôvodom ukončenia spolupráce s navrhovateľom bolo to, že tam ukončil prácu. Čo sa týka jeho ako osoby, keďže mu právne radil ako súkromnej osobe, radiť mu prestal po uverejnení tohto článku, pretože mali aj nejaké dedičské konania, kde mu pomáhal. Uviedol, že aj po nástupe do spoločnosti Kaufland sa radil s navrhovateľom, čo sa týka pracovných zmlúv a ukončení pracovných pomerov; stále zavolal navrhovateľovi, považoval ho za jedného seriózneho právnika a dobrého človeka, ktorý svojím umom vedel vždy poradiť a tak využíval jeho služby, ale

bolo to po jeho súkromnej línii, konzultovali to telefonicky. Rozvod s dcérou navrhovateľa, ktorý prebehol v roku 2010 neovplyvnil ich spoluprácu. Navrhovateľ sa staval k rozvodu ako človek s nadhľadom. Tretí článok ho presvedčil o tom, že to nie je v poriadku a že nemôže komunikovať ďalej s navrhovateľom. Uviedol, že v rodine boli po uverejnení prvých dvoch článkov veľké problémy, bývalá manželka sa s otcom nerozprávala niekoľko rokov, nevedel sa vyjadriť, či to bolo po prvom alebo druhom článku. Ako zať sa staval k týmto rodinným problémom nestranne a boli z toho doma riadne problémy. Celá rodina sa k tomu postavila negatívne, aj ostatné deti navrhovateľa sa k tomu nesprávali najlepšie. Viac-menej po treťom článku sa s navrhovateľom už neradil a zavolal mu a povedal mu, že takto sa ďalej nedá, že je sklamaný z toho, čo je tam napísané, povedal mu, že s ním nemôže spolupracovať, pretože aj rodina mu volá skrz týchto článkov, ktoré boli uverejnené. Uviedol, že bol sklamaný z toho, čo bolo napísané

a povedal mu, že s ním nebude viacej komunikovať. Po uverejnení tretieho článku sa na obsah tohto článku a na vysvetlenie navrhovateľa svedok nepýtal. Uviedol, že ho mrzí celá podstata toho, čo sa tam popísalo a po tom článku prestal veriť navrhovateľovi ako človeku.

Súd sa oboznámil s uznesením Krajského súdu v Košiciach č. 6To/54/2011 zo dňa 14.03.2012 vo veci odvolania obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 20.04.2011 sp. zn. 3T/161/2010.

Súd sa oboznámil s obžalobou Generálnej prokuratúry SR, odbor osobitného určenia zo dňa 03.12.2010 voči obvinenému I. Q., I. Q. a K. D..

Súd sa oboznámil s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 8To/69/2011 zo dňa 16.01.2012 vo veci obžalovaného I. o odvolaní prokurátora, obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu v Michalovciach sp. zn. 1T/45/2010 zo dňa 12.05.2011.

Súd sa oboznámil s rozsudkom Okresného súdu Michalovce č.k. 1T/45/2010 zo dňa 12.05.2011 vo veci obžalovaného I. Q., K. D. a I. Q..

Súd sa oboznámil so zápisnicou o pojednávaní zo dňa 31.05.2012, č.k. 10C/241/2010 vedenom na tunajšom súde a konkrétne s výpoveďou I.. J. Y. a s výpoveďou I. G..

Súd sa oboznámil so zápisnicou z hlavného pojednávania, č.k. 2T/31/2001 Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21 a 22.01.2003 a zo dňa 28. a 30.04.2003.

V zmysle ust. čl. 154c ods. 1,2 zák. č. 460/1992 Zb. /ďalej Ústava/, Medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd. Iné medzinárodné zmluvy, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku, ak tak ustanovuje zákon.

Podľa čl. 10 ods. 1,2 zák. č. 23/1991 Zb. Listiny základných práv a slobôd a čl. 19 ods. 1,2 Ústavy, Každý má právo na zachovanie svojej ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 12 Ústavy, Ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa ust. čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3,5 a 8 /ďalej Dohovor/, Každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa ust. §11 Občianskeho zákonníka /ďalej OZ/ fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti.

Podľa ust. §13 ods. 1 OZ, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo poskytnuté primerané zadosťučinenie.

Z obsahu a povahy vyššie uvedených jednotlivých sankčných povinností, ktoré postihujú pôvodcu neoprávneného zásahu je zrejmé, že sú rôznorodé. Je to vyvolané jednak mnohotvárnosťou obsahu osobnosti fyzickej osoby a jej jednotlivých hodnôt, tvoriacich jej fyzickú a morálnu jednotu ako celok a tomu zodpovedajúcu mnohotvárnosť obsahu všeobecného osobnostného práva ako celku, nakoľko úmyslom štátu bolo zabezpečiť postihnutým osobám v tejto spoločensky významnej otázke čo najúplnejšiu právnu ochranu.

Jednotlivé sankcie za nemajetkovú ujmu sú založené na objektívnom princípe, t. j. vznikajú bez zreteľa na zavinenie pôvodcu zásahu. To znamená, že na strane pôvodcu zásahu sa nevyžaduje existencia priameho alebo nepriameho úmyslu ani nedbanlivosti vedomej či nevedomej.

Podmienkou k vzniku občianskoprávnych sankcií za nemajetkovú ujmu spôsobenú neoprávneným zásahom do osobnosti fyzickej osoby podľa ust. §13 OZ musia byť splnené hmotnoprávne podmienky: existencia zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu v porušení alebo len v ohrození osobnosti fyzickej osoby, v jej fyzickej a morálnej jednote (integrite), neoprávnenosť takéhoto zásahu a existencia príčinnej súvislosti.

Čo sa týka existencie zásahu spôsobilého vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu v porušení alebo len v ohrození osobnosti fyzickej osoby, v jej fyzickej a morálnej jednote (integrite), neoprávnenosť takéhoto zásahu a existencie príčinnej súvislosti: v konaní nebolo sporné, že odporca ako vydavateľ uverejnil v týždenníku PLUS 7 DNÍ č. 7 zo dňa 10.02.2011 článok pod názvom „OVPLYVŇOVAČ?“ a to stranách 70-72. Navrhovateľ tvrdil, že v článku bolo uvedených viacero nepravdivých tvrdení dávaných do súvisu s jeho menom a priezviskom.

Pri posudzovaní primeranosti zásahu do slobody prejavu vo vzťahu k zásahu do osobnosti fyzickej osoby je potrebné rozlišovať, či obsahom prejavu boli fakty alebo hodnotiace úsudky. Hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor autora, ktorý k danému faktu zaujíma určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti a to na základe vlastných - subjektívnych kritérií. Fakty - skutkové tvrdenia sa opierajú o objektívne existujúcu realitu, ktorá je zistiteľná pomocou dokazovania - pravdivosť tvrdenia je teda overiteľná. Kým existencia faktov môže byť preukázaná, pravdivosť hodnotiacich úsudkov dokazovaniu nepodlieha. Je potrebné poukázať na to, že i tam, kde vyhlásenie prerastie do hodnotiaceho úsudku, môže primeranosť zásahu závisieť od toho, či existuje dostatočný skutkový základ pre napadnuté vyhlásenie, pretože aj hodnotiaci úsudok bez akéhokoľvek skutkového základu na jeho podporu môže byť prehnaný. Otázka posúdenia, či sa jedná o uverejnenie faktov alebo hodnotiacich úsudkov závisí od celkového kontextu jednotlivého prípadu, pričom hranica vymedzujúca toto posúdenie nie je jednoznačná.

Čo sa týka jednotlivých tvrdení uvedených v článku, súd dospel k záveru, že za fakty možno označiť nasledovné vyjadrenia:

1 -advokát G. ako svedok pred súdnym senátom poskytol H. Z. falošné alibi na čas vraždy podnikateľa I.

2 -spravil tak dokonca dvakrát a to v roku 2003 a v roku 2005;

Obidva vyjadrenia súd vyhodnotil ako pravduskresľujúce, nakoľko z pripojeného súdneho spisu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 2T/31/2001 súd zistil, že navrhovateľ nebol v predmetnom konaní vôbec vypočutý ako svedok pred súdnym senátom, čo vyplynulo aj z písomného vyjadrenia JUDr. Chovanka, faktom je, že navrhovateľ bol vypočutý ako svedok v rámci prípravného konania a jeho výpovede boli na hlavnom pojednávaní 21.06.2005 so súhlasom prokurátora a obžalovaného prečítané. Výsluch navrhovateľa bol realizovaný MV SR sekciou vyšetrovania a kriminalisticko-expertíznych činností PZ, odborom vyšetrovania obzvlášť závažnej trestnej činnosti, oddelenie vyšetrovania Banská Bystrica dňa 15.03.2001 a 26.06.2001 teda v čase, keď ešte neprebiehalo konanie pred súdnym senátom, keď boli zabezpečované výpovede o okolnostiach dôležitých pre trestné konanie. Posúdenie, či sa jedná o alibi falošné, nie je predmetom tohto konania, riešiť danú otázku bolo v právomoci súdu v spomínanom trestnom konaní, kde sa senát vo svojom rozhodnutí vysporiadal s vyhodnotením všetkých dôkazov jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach. Súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že v roku 2003 navrhovateľ vystupoval v konaní ako obhajca obvineného a zo zápisnice z hlavných pojednávaní v roku 2003 nevyplýva, že by bola výpoveď navrhovateľa z prípravného konania použitá ako dôkaz. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ ako svedok nemohol v roku 2003 niečo pred súdnym senátom tvrdiť ako svedok. Rovnako aj v roku 2005 zo žiadnej zápisnice z hlavného pojednávania nevyplýva, že by bol navrhovateľ vypočutý ako svedok a niečo pred súdnym senátom tvrdil. Ako bolo spomenuté vyššie, jeho výpoveď z prípravného konania v r. 2001 bola prečítaná ako dôkaz na hlavnom pojednávaní až dňa 21.06.2005.

Vyjadrenia v článku boli podané takým spôsobom, že umožnili čitateľovi vytvoriť si absolútne skreslený obraz o tom, ako a kedy navrhovateľ vypovedal, spôsobom, ktorý evokuje záver, že navrhovateľ podľa potreby a okolností vypovedal v tom ktorom štádiu súdneho konania tak, aby ovplyvnil priebeh súdneho konania v prospech obvineného. Súd sa v jednotlivých rozhodnutiach vysporiadal so všetkými dôkazmi, keď ich vyhodnotil jednotlivo ako aj vo vzájomných súvislostiach, a nakoľko v trestnom konaní ešte stále platí zásada in dubio pre reo - v pochybnostiach v prospech obžalovaného, súd aj náležite rozhodol. Nikdy v žiadnom štádiu trestného konania nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že sa zo strany navrhovateľa jednalo o „falošné alibi“ ako to označila autorka. Nebolo totiž preukázané, že by bol navrhovateľ stíhaný pre trestným čin krivej výpovede (§175 zák. č. 140/1961 Zb) alebo bolo v súvislosti s jeho výpoveďou iniciované iné konanie. Toto tvrdenie autorky bolo bez akéhokoľvek skutkového základu na jeho podporu a bolo prehnané, so špekulatívnym a verejnosti podsúvaným názorom. Navyše samotná autorka vo svojej výpovedi uviedla, že tieto tvrdenia vychádzali z rozsudkov, ktoré boli vydané v trestnej veci, avšak v žiadnom z rozsudkov nebola výpoveď navrhovateľa označená za krivú výpoveď alebo falošné alibi, iba samotná autorka z vlastnej iniciatívy bez znalosti práva vyhodnotila výpoveď navrhovateľa ako falošné alibi. Ak autorka uviedla, že tieto vyjadrenia sa opierali aj o kuloárne rozhovory, ktoré mala so sudcami, ktorí prejednávali danú vec, je potrebné poukázať na to, že je potrebné rozlišovať medzi subjektívnym názorom sudcu ako súkromnej osoby a názorom sudcu prezentovaným v súdnom rozhodnutí, kde sa rozhoduje v senáte na základe objektívne preukázateľných dôkazov.

3 -za krivú výpoveď prokuratúra Sabóa nestíhala a on ďalej využíval postavenie advokáta na to, aby manipuloval konanie proti obávanej skupine Z.;

V tomto vyjadrení sa jedná o skresľujúce informácie, nakoľko je pravdou, že navrhovateľ nebol stíhaný za krivú výpoveď avšak na strane druhej jeho výpoveď nikdy a nikým nebola označená za krivú, preto ani stíhaný nemohol byť. Čo sa týka tvrdenia, že svoje postavenie advokáta ďalej využíval na to, aby manipuloval konanie, autorka vo svojej výpovedi uviedla, že vychádzala z obžaloby voči osobe navrhovateľa a Q..

4 -následne vraj G. Q. odovzdal text novej výpovede, ktorú musel podpísať pred notárom ako čestné vyhlásenie a odovzdal ju vyšetrovateľovi;

Autorka vo svojej výpovedi uviedla, že vychádzala z obžaloby voči osobe navrhovateľa a Q..

Za hodnotiace úsudky možno označiť nasledovné vyjadrenia:

5 -posadenia advokáta G. na lavicu obžalovaných nie je takým prekvapením, pretože ako klamár v službách nájomného vraha sa už prejavil verejne;

Tento hodnotiaci úsudok autorky nadväzuje na fakty pod bodom 1 a 2. Autorka vo svojej výpovedi poukázala na to, že vychádzala z jednotlivých rozsudkov. V danom prípade mal súd za to, že tento hodnotiaci úsudok nemá akýkoľvek skutkový základ na svoju podporu, je prehnaný, pričom k pravdivosti tvrdenia č. 1 a 2 súd zaujal svoje stanovisko vyššie.

6 -práve G. výpoveď výrazne prispela k tomu, že prvostupňový súd opakovane vyhlásil Z. za nevinného a tento nebezpečný človek sa mohol pohybovať na slobode a opätovne vraždiť;

Tento hodnotiaci úsudok súd vyhodnotil ako prehnaný, nakoľko ako bolo uvedené vyššie, v trestnom konaní bolo vykonané množstvo dôkazov, na základe ktorých súd rozhodoval a ktoré svedčili v prospech alebo v neprospech obvineného, pri prvom oslobodzujúcom rozhodnutí nebola výpoveď navrhovateľa použitá ako dôkaz vôbec, preto nemohla prispieť k vyhláseniu obvineného za nevinného a ohľadne druhého oslobodzujúceho rozsudku, v rozsudku na strane 7 je výslovne uvedené, že obhajobu obžalovaného ohľadne jeho pobytu v dopoludňajších hodinách dňa 27.06.2000 v U. nebolo možné vyvrátiť ale ani potvrdiť, vzhľadom na to, že jeho obranu v tomto smere potvrdili len jeho blízky priatelia. Nebol teda v rozhodnutí vyslovený jednoznačný a nepochybný záver, že obvinený nebol na mieste činu, a výpoveď navrhovateľa z prípravného konania nebola jediným dôkazom na preukázanie tohto tvrdenia, avšak nakoľko obžaloba neoznačila také dôkazy, ktorými by tieto tvrdenia vyvrátila, súd, nakoľko vznikli pochybnosti, rozhodol v prospech obžalovaného.

Toto tvrdenie autorky bolo bez akéhokoľvek skutkového základu na jeho podporu a bolo prehnané, s verejnosti podsúvaným názorom.

7 - Z. advokát pochopil, že zrazu už nie je v úlohe sprostredkovateľa, že voda tečie rovno do jeho topánok. Zdá sa, že si zase nedal pokoj a neobozretne zopakoval už raz odhalenú stratégiu. Ako inak sa dá vysvetliť, že ovplyvňovaných svedkov ktosi ovplyvňoval znovu, tentoraz v prospech G.?;

8 -zmeniť výpovede mali za slušnú sumu, poniektorí neodolali a za prítomnosti vyšetrovateľa sa G. ospravedlnili, že mu spôsobili nepríjemnosti;

9 -keďže dôkazy o ovplyvňovaní sú pomerne silné na svete je ďalšie trestné stíhanie za marenie spravodlivosti.

K uverejneným faktom pod č. 3,4 a hodnotiacim úsudkom pod č. 7,8,9 autorka uviedla, že vychádzala z obžaloby voči navrhovateľovi a voči Q.. Navrhovateľ poukázal na zásadu prezumpcie neviny. Súd sa oboznámil s obžalobou voči obom obvineným, zároveň v rámci vykonaného dokazovania mal za preukázané, že trestné konanie voči I. Q. a spol. bolo vedené na Okresnom súde v Michalovciach č. k. 1T/45/2010, v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach č. 8To/69/2011 bolo právoplatne ukončené a to

tak, že vo vzťahu ku skutku zločinu marenia spravodlivosti boli I. Q., I. Q. a K. D. oslobodení spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní.

Trestné konanie voči navrhovateľovi je vedené na Okresnom súde v Rožňave č. k. 3T/161/2010, dňa 23.11.2012 bol vyhlásený rozsudok, ktorým bol navrhovateľ oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že sa skutok nestal; rozhodnutie nie je doposiaľ právoplatné.

Zásada prezumpcie neviny chráni každého pred vyslovením výroku o vine bez toho, aby bola jeho vina preukázaná v súlade so zákonom. Prezumpcia neviny však nemôže zabrániť tomu, aby verejnosť bola informovaná o trestnom vyšetrovaní, vyžaduje sa ale, aby informácie boli podávané so všetkou uvážlivosťou a opatrnosťou. Inkriminovaný článok neprezentoval navrhovateľa iba ako osobu podozrivú zo spáchania trestného činu, čo by nebolo porušením prezumpcie neviny, ale ho v rozpore s touto zásadou prezentoval priamo ako páchateľa trestnej činnosti.

Čitateľovi v predmetnom článku bol priamo predložený názor, že navrhovateľ sa dopustil protiprávneho a amorálneho správania, ktoré je v rozpore s verejnou mienkou a etikou advokáta. Absencia dostatočného spôsobu poskytnutia informácií do takej miery, že to čitateľovi neumožňuje urobiť si vlastný úsudok vychádzajúci z pravdivých skutočností, a tieto čitateľovi neznáme okolnosti, môžu mať vplyv na právo chránené ustanovením § 11 a nasl. OZ, majú za následok, že v skutkovom deji opísané skutočnosti sú nepravdivé. Pre zachovanie práva na slobodu prejavu je dôležité, aby osoba, ktorá publikuje hodnotiaci úsudok o určitej skutočnosti, okrem vyslovenia svojho úsudku, zároveň poskytla čitateľom dostatok informácií pre vytvorenie objektívneho názoru na danú skutočnosť.

Podľa ust. čl. 26 ods. 1,2 Ústavy, Sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povoľovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

Podľa ust. čl. 19 ods. 1,2 Ústavy, Každý má právo na zachovanie svojej ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

V danom prípade podľa názoru súdu dochádza ku stretu dvoch základných práv rovnakej úrovne teda základného politického práva na slobodu prejavu a práva na informácie a ich šírenie zaručeného v čl. 26 ods. 1,2 Ústavy a práva na ochranu osobnosti zaručeného v čl. 19 ods. 1 Ústavy. Je vždy vecou nezávislých súdov, aby s prihliadnutím na okolnosti každého jednotlivého (konkrétneho) prípadu starostlivo zvážili, či jednému právu nebola neodôvodnene daná prednosť pred druhým právom.

Vyplýva to aj z imperatívu, ktorý obsahuje čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel.

Súd dospel k záveru, že v predmetnom prípade boli publikované neprimerane zasahujúce skutkové tvrdenia a neprimerané hodnotiace úsudky, ktoré mali difamačný charakter, preto boli objektívne spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv navrhovateľa a objektívne spôsobilé privodiť ujmu na integrite navrhovateľa tým, že znížili vážnosť navrhovateľa a jeho dôstojnosť v očiach rodiny, známych a spoluobčanov a boli spôsobilé ohroziť jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti, teda bolo porušené jeho právo garantované čl. 19 Ústavy.

Súd prihliadol aj na tú skutočnosť, že autorka neposkytla žiaden priestor aj odlišným názorom priamym rozhovorom s navrhovateľom, aby sa k predmetným skutočnostiam vyjadril, pričom musela mať vedomosť o tom, že navrhovateľ považuje tvrdenia tam uvedené za nepravdivé, nakoľko navrhovateľ už na prvý článok obdobného obsahu v predmetnom týždenníku, ktorý bol uverejnený dňa 21.11.2008 reagoval výzvou na zverejnenie ospravedlnenia. Vydavateľ a ani samotná autorka na predmetnú výzvu nereagovali uverejnením ospravedlnenia, ale naopak vydavateľ reagoval uverejnením ďalších článkov na adresu navrhovateľa (článok zo dňa 18.03.2010 a dňa 10.02.2011, ktorý je predmetom tohto konania). Dané skutočnosti mal súd za preukázané z pripojeného súdneho spisu tunajšieho súdu č. k. 10C/241/2010.

Podľa ust. §13 ods. 2 OZ, Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa ust. §13 ods. 3 OZ, Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že ak môže byť vzniknutá nemajetková ujma na osobnosti postihnutej fyzickej osoby primerane vyvážená niektorou z foriem morálneho zadosťučinenia, poskytnutie príslušnej morálnej satisfakcie treba uprednostniť. Len v tých prípadoch, kde došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere a kde intenzita tohto zásahu nie je primerane napraviteľná inými právnymi prostriedkami, treba považovať za opodstatnené a spravodlivé priznanie zadosťučinenia v peniazoch.

Čo sa týka priznania morálneho zadosťučinenia formou uverejnenia ospravedlnenia, súd v tejto časti žalobného návrhu vyhovel iba v rozsahu uvedenom vo výroku tohto rozhodnutia, nakoľko mal za to, že v návrhu uvedenom petite nebolo špecifikované presné znenie druhej časti článku o nepravdivých skutočnostiach v súvislosti s trestným stíhaním navrhovateľa za zločin marenia spravodlivosti čo sa týka ovplyvňovania svedkov v jeho trestnej veci a ospravedlnenie v rozsahu uvedenom v návrhu nespĺňalo zásady primeranosti, keď navrhovateľ žiadal uverejniť, že jeho výpoveď keďže neexistovala, nemohla mať vplyv na oslobodzujúce rozsudky a na prepustenie väzby obvineného. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že navrhovateľ vypovedal ako svedok, jeho svedecká výpoveď bola pri rozhodovaní v roku 2005 použitá ako dôkaz a to, či bola alebo nebola svedecká výpoveď použitá zákonným spôsobom, nie je súd oprávnený posudzovať v tomto konaní. Z uvedeného dôvodu súd návrh v časti uverejnenia ospravedlnenia v prevyšujúcej časti, nad rámec znenia uvedeného vo výroku tohto rozhodnutia, zamietol.

Z návrhu navrhovateľa súd zistil, že má za to, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť a vážnosť jeho osoby v spoločnosti, z uvedeného dôvodu považuje za opodstatnené a spravodlivé priznanie nielen morálneho zadosťučinenia formou uverejnenia ospravedlnenia ale aj zadosťučinenia v peniazoch.

Pre určenie výšky primeraného zadosťučinenia v peniazoch sú stanovené dve kritériá a to závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo.

Neoprávnený zásah v osobnostnej sfére sa prejavil tak, že navrhovateľ musel čeliť nepríjemným situáciám v rodine, vo vzťahu k priateľom a vo vzťahu s osobám z pracovného prostredia. Poukázal na

to, že žije v malom meste, kde ho každý pozná, dlhé roky pracoval na rôznych stupňoch prokuratúry, teraz pôsobí ako advokát. Poukázal na výpovede svedkov

z každej oblasti, z jeho rodiny, verejnosť, známi a aj zástupcovia organizácii, ktoré zastupoval. Uviedol, že je to všetko málo oproti tomu, čo prežil a čo zažil. Len on vie ako je to sedieť niekde v reštaurácii, keď sa o jeho osobe vulgárnym spôsobom vyjadrujú osoby sediace vedľa s označením, že ktorý je mafián, ktorý ovplyvňuje ľudí vedľa seba. Dodržiavanie zákona bolo pre neho prioritou, pretože ako prokurátor s tým žil a aj ako advokát, keď zastupoval tých najväčších zločincov. Uviedol, že nemôže byť braný na zodpovednosť nikým ani novinármi, že si plní povinnosti ako advokát podľa zákona o advokácii. Je jedna vec aké sú jeho pocity a názory ako človeka v súkromní, na trestnú činnosť jeho klientov a druhá vec ako obhajuje týchto klientov.

Poukázal na to, že všetci ľudia okolo neho, 99% ľudí si okolo neho myslí, že toto všetko je pravda, pretože neveria tomu, že by nejaká novinárka sa opovážila uverejniť takéto veci bez toho, aby si to overila, ale ona to urobila a urobila to pre peniaze. Zároveň poukázal na skutočnosť, že uverejneným článkom bolo poškodené jeho meno ako advokáta ako aj jeho vážnosť, pretože žije na vidieku a uverejnené vyjadrenia určite značne ovplyvnia dôveryhodnosť, ktorú postavenie advokáta vyžaduje.

Ako bolo vyššie uvedené, v ust. §13 ods. 2 Občiansky zákonník počíta s možnosťou primeraného peňažného zadosťučinenia, keď morálna satisfakcia v konkrétnom prípade nepostačuje, pričom zároveň neoprávneným zásahom došlo k zníženiu ľudskej dôstojnosti fyzickej osoby či jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere. Zadosťučinenie v peniazoch predstavuje inštitút, ktorý nemožno používať k vyváženiu a zmierňovaniu bežnej, či len krátkodobej pôsobiacej nemajetkovej ujmy na osobnosti fyzickej osoby. Možnosť súbehu zadosťučinenia v morálnom plnení a v peňažnom plnení nemusí byť v konkrétnom prípade vylúčená. Možnosť priznania primeraného peňažného zadosťučinenia predpokladá, že sa morálne zadosťučinenie ako primárna forma zadosťučinenia javí v konkrétnom prípade ako nedostatočné, čiže stráca svoju účinnosť a funkčnosť alebo ako nepostačujúce z hľadiska intenzity trvania rozsahu a ohlasu nepriaznivých dôsledkov na postavenie fyzickej osoby v rodine, v zamestnaní, pri podnikaní, v spoločnosti apod. Samotná závažnosť ujmy vzniknutej v dôsledku neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti nie je jediným a výlučným kritériom pre určenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určení tejto výšky súd musí prihliadnuť aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Tieto okolnosti môžu byť významné tak u osoby postihnutej ako aj u osoby, ktorá neoprávnený zásah spôsobila (R NS SR č. 1 Cdo 89/97). V zmysle rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR za obzvlášť nebezpečné zásahy je možné považovať tie, ku ktorým dochádza prostredníctvom tlače (R NS SR č. 3Cdo 61/2000, R NS SR 1/Co/15/97).

Súd za účelom posúdenia, ako sa neoprávnený zásah prejavil v živote navrhovateľa a aká ujma mu bola spôsobená, vypočul svedkov z rodinného prostredia p. Y.. G., p. V., z prostredia známych p. H., p. G., a z pracovného prostredia p. Y.. G. V. uviedla, že nemá dôvod rozoberať svoje súkromné veci s tretími osobami a preto nemá dôvod sa k predmetu konania vyjadrovať.

Odporca poukázal na rozpory vo výpovedi p. Y. a p. G. s ich výpoveďami v konaní vedenom na tunajšom súde pod č. 10C/241/2010 (vec rovnako prejednávaná v tomto senáte) a spochybnil výpovede p. G., p. H. a p. Y..

Porovnaním výpovede svedkyne p. I.. Y. zo dňa 24.04.2012 s jej výpoveďou v konaní č. 10C/241/2010 realizovanou dňa 31.05.2012 súd skutočne zistil, že v jej výpovedi sú nezrovnalosti. Je potrebné uviesť, že predmetom tohto konania sú články uverejnené

odporcom dňa 10.02.2011 a predmetom konania č. 10C/241/2010 sú články uverejnené odporcom dňa 21.11.2008 a 18.03.2010. Ohľadne článku, ktorý je predmetom tohto konania svedkyňa uviedla, že po prečítaní ostala prekvapená, v prvom momente nevedela ako má reagovať, keď sa spamätala, zdvihla telefón a volala otcovi, ktorému vynadala, povedala také veci ktoré neboli veľmi slušné ani príjemné, musela zo seba dostať ten hnev a bolo to pre ňu veľké prekvapenie. Navrhovateľovi nedala žiaden priestor na to, aby jej to vysvetlil, pretože verila tomu článku. Na otázku ako ovplyvnil tento článok vzťahy svedkyne k navrhovateľovi uviedla, že sa s navrhovateľom asi tri roky nerozprávali. Zároveň doplnila, že reagovala na spleť tých skutočností, ktoré boli dlhšie, pretože rodičia sa rozvádzali a články, ktoré

vychádzali, vôbec neprispeli k tomu, aby sa s navrhovateľom kontaktovala. Od rozvodu boli vzťahy naštrbené a keď vyšli tieto články, tak ešte viac.

Ohľadne článkov uverejnených v r. 2008 a 2010 svedkyňa uviedla, že prvú vec, ktorú urobila po prečítaní článku v r. 2008 bolo, že zdvihla telefón a otcovi zavolala. Vynadala mu a prerušila akúkoľvek komunikáciu a styk s otcom. Neposkytla otcovi priestor na to, aby jej to vysvetlil, nechcela sa s ním kontaktovať, myslela si, že to bude lepšie kvôli tomu, aby ju s ním nikto nedával do súvisu aj keď každý vedel, že je jeho dcéra. Po prečítaní článku uverejnenom 2010, otca nekontaktovala, nechcela mať s ním nič spoločné. Koncom roka 2010 za ňou prišiel brat, rozprávali sa a on začal spochybňovať pravdivosť článkov, čo jej aj odôvodnil. Chcela sa s otcom stretnúť, po dlhých rokoch mu poskytla priestor na to, aby jej vysvetlil tieto veci z jeho pohľadu. Vzťahy však zostali narušené týmito udalosťami, nikdy už nebudú také ako predtým.

Z uvedených výpovedí toho istého svedka vyplýva, že vzťahy medzi navrhovateľom a svedkyňou boli narušené už pred uverejnením predmetného článku z r. 2011 a aj keď je zrejmé, že tento článok nie je prvotnou príčinou zhoršenia ich vzájomných vzťahov, možno konštatovať, že určite neprispel k ich zlepšeniu. Súd teda dospel k záveru, že medializáciou osoby navrhovateľa zo strany odporcu síce došlo k zásahu do osobnostných práv navrhovateľa, avšak nemožno povedať, že výlučne článok uverejnený odporcom v r. 2011 bol jedinou príčinou, ktorá vyvolala následky v podobe zhoršenia vzťahu so svedkyňou, teda v rodinnom prostrední.

Porovnaním výpovede svedka p. G. zo dňa 24.04.2012 s jeho výpoveďou v konaní č. 10C/241/2010 realizovanou dňa 31.05.2012 súd skutočne zistil, že v jeho výpovedi sú nezrovnalosti.

Ohľadne článku, ktorý je predmetom tohto konania svedok uviedol, že na tento článok si veľmi dobre pamätá, pretože na tomto článku sa so svojim otcom dosť pohádal. Po prečítaní článku zostal prekvapený a zhrozený, nemal dôvod spochybňovať veci, ktoré tam boli napísané. Tento článok ovplyvnil vzťah svedka s navrhovateľom tak, že navrhovateľovi prestal dôverovať, lebo ho tento článok spochybnil, že podľa toho všetkého, čo je tam uverejnené, nemal dôvod pochybovať o tom, že je to pravda. Po prečítaní článku na navrhovateľa dosť vybehol, či je navrhovateľ normálny, v danom okamihu boli aj emócie a nepoznal vnútro tohto problému. V tom čase bol s navrhovateľom v sporadickom kontakte. Uverejnené články narušili vzájomné vzťahy, hlavne jeho dôveru voči navrhovateľovi, dnes si dovoľuje povedať, že dôveruje svojmu otcovi, lebo keď vidí, aké veci sú popísané len na margo jeho osoby ako šoféra, nemá dôvod o otcovi pochybovať.

Ohľadne článku uverejnenom v r. 2008 svedok uviedol, že sa o ňom s navrhovateľom bavil, vie, že určite sa dosť pohádali a to hlavne preto, lebo otcovi vravel, že čo je za človek, keď vrahom poskytuje falošné alibi a či si neuvedomuje, že má rodinu aj deti a že oni tu potrebujú žiť medzi týmito ľuďmi a nikdy v živote nemali dočinenia s mafiou. Otcovi neveril, aj keď

mu to vysvetľoval, bol presvedčený o tom, že mu otec klame, pohádali sa a odišiel preč v presvedčení, že to čo bolo popísané, je pravda. Po uverejnení článku nemal chuť sa s otcom stretávať. V čase uverejnenia článku „Kocúrkovo“ (2010) náhodou komunikoval s N.. Y., s ktorým sa rozprávali aj o otcovi. N.. Y. (druhý obhajca B. Z.) svedkovi vysvetlil podstatu, ako je to so zastupovaním a svedeckou výpoveďou, vysvetlil mu, že to nie je pravda. Po vysvetlení si uvedomil, že otcovi dosť krivdil, prišiel domov kde rozprával s matkou a sestrami a povedal im to, čo mu vysvetlil N.. Y.. Takisto sa otcovi ospravedlnil, že reagoval tak ako reagoval. Ich vzťahy sa po druhom článku obnovili, cítil sa dosť trápne.

Z uvedených výpovedí toho istého svedka vyplýva, že vzťahy medzi navrhovateľom a svedkom boli narušené už pred uverejnením predmetného článku z r. 2011, z výpovede svedka dokonca vyplynulo, že vzťahy po druhom článku (r. 2010) sa obnovili. Je potrebné uviesť, že obsahom rozhovoru svedka a N.. Y. bol spôsob zastupovania a obhajoby obvineného, ktorému mal navrhovateľ poskytovať falošné alibi a podstatou článku v r. 2010 boli skutočnosti, ktoré boli opätovne uvádzané v článku, ktorý je predmetom konania. Preto tu podľa názoru súdu vzniká rozpor, lebo ak svedkovi bola vysvetlená podstata vzťahu svedka a obhajcu a svedok toto vysvetlenie pochopil čoho dôkazom je, že sa otcovi ospravedlnil, je potom dosť nepochopiteľné, prečo po prečítaní článku v r. 2011, ktorý je predmetom tohto konania a uvádza rovnaké vyjadrenia, danému článku veril a prestal dôverovať otcovi a reagoval na obsah článku tak, ako to popísal vo svojej výpovedi.

Súd teda dospel k záveru, že medializáciou osoby navrhovateľa zo strany odporcu síce došlo k zásahu do osobnostných práv navrhovateľa, avšak nemožno povedať, že výlučne článok uverejnený odporcom v r. 2011 bol jedinou príčinou, ktorá vyvolala následky v podobe narušenia vzťahu so svedkom, teda v rodinnom prostrední.

Z výpovede svedkyne I.. H. mal súd za preukázané, že navrhovateľa osobne dlhodobo pozná, obsah článku ju veľmi pobúril, uverila jeho obsahu a tomu, že je skorumpovaný a pracuje s mafiou. U navrhovateľa predpokladala morálne správanie. Obsah článku rozoberali na pracovisku viacerí kolegovia konfrontáciou s dcérou navrhovateľa.

Súd mal výpoveďou svedkyne za preukázané, že po uverejnení článku ohľadne osoby navrhovateľa reagovali osoby na pracovisku negatívnym spôsobom vo vzťahu k dcére navrhovateľa (svedkyňa I.. Y.), uverili informáciám tam zverejneným, teda súd dospel k záveru, že medializáciou osoby navrhovateľa zo strany odporcu došlo k zásahu do osobnostných práv navrhovateľa a článok uverejnený odporcom v r. 2011 bol príčinou, ktorá vyvolala následky v podobe poškodenia dobrého mena navrhovateľa a jeho dôveryhodnosti a bezúhonnosti ako advokáta.

Z výpovede svedkyne I.. G. mal súd za preukázané, že svedkyňa udržiavala dlhodobo s navrhovateľom a jeho partnerkou priateľské vzťahy, ktoré sa uverejnením článku narušili. Na odporúčanie svojich rodičov kontakty s navrhovateľom neprerušila, avšak táto skutočnosť mala vplyv na to, že sa vzdala kontaktov s rodičmi, ktorí navrhovateľa dlhé roky poznali ako blízkeho priateľa a uverejnenému článku verili; rovnako z dôvodu uverejneného článku jej rodičia s navrhovateľom kontakty prerušili. Nakoľko aj na pracovisku cítila, že sa jej kolegovia stránia a musela reagovať na dotazy kolegov, nakoľko vedeli, že udržiava kontakt s navrhovateľom, dospela k záveru, že kontakty s navrhovateľom preruší, čo aj urobila.

Súd teda dospel k záveru, že medializáciou osoby navrhovateľa zo strany odporcu došlo k zásahu do osobnostných práv navrhovateľa a článok uverejnený odporcom v r. 2011 bol príčinou, ktorá vyvolala následky v podobe prerušenia vzťahu so svedkyňou a jej rodičmi. Pre

toto konanie nebolo dôležité, na akom oddelení svedkyňa vykonávala nočné služby, podstatná bola tá skutočnosť, že z dôvodu vlastného rozhodnutia po uverejnení článku, pod vplyvom rodičov a situácie na pracovisku, teda kolegov, ktorí informáciám v článku verili, vzťahy s navrhovateľom prerušila.

Z výpovede svedka V.. Y. mal súd za preukázané, že svedok spolupracoval s navrhovateľom, keď mu ten poskytoval právnu pomoc ako advokát. Navrhovateľ mal uzatvorenú mandátnu zmluvu na zastupovanie so spoločnosťou Zott a Tatranská mliekareň, v ktorých svedok pracovne pôsobil. Súd však zistil, že k ukončeniu poskytovania právnej pomoci nedošlo z dôvodu publikovaného článku ale z dôvodu, že svedok v uvedených spoločnostiach ukončil pracovný pomer. Z uvedeného dôvodu mal súd za to, že publikovaný článok nebol príčinou, ktorá vyvolala následky v podobe zásahu v jeho profesnom živote formou straty klienta. Na druhej strane však súd konštatuje, že svedok aj po ukončení spolupráce založenej mandátnou zmluvou s navrhovateľom udržiaval kontakt, keď využíval jeho právne služby ako súkromná osoba. V tomto smere mal súd za preukázané, že po uverejnení článku svedok prestal s navrhovateľom komunikovať a využívať jeho právne služby a to najmä z dôvodu, že navrhovateľa poznal ako blízkeho človeka, poznal jeho charakter, keďže bol jeho zaťom a po publikovanom článku začal o navrhovateľovi ako o človeku, ktorému možno dôverovať, pochybovať.

Z výpovedí svedkov z rodinného prostredia (I.. Y., G.) mal súd za preukázané, že vzťahy v celej rodine boli publikovaním článkov o osobe navrhovateľa, dlhodobo narušené. Uvedené osoby pociťovali aj v čase keď bol uverejnený tento článok, psychickú traumu umocnenú neustálymi obavami, akým ďalším hanlivým spôsobom bude osoba navrhovateľa zviditeľňovaná. Každý z členov najbližšej rodiny sa s medializáciou osoby navrhovateľa musel vysporiadať nielen sám so sebou ale aj vo vzťahu k ostatným členom rodiny a najmä vo vzťahu k prostrediu, v ktorom ten-ktorý člen rodiny pôsobil, či už v okruhu zamestnania alebo priateľov. Nie je rozhodujúcim kritériom to, či svedkovia prerušili kontakt s navrhovateľom po prvom, druhom alebo treťom článku ale to, že došlo k narušeniu ich vzájomných vzťahov ako takých a že zverejňovanie ďalších článkov, aj toho, ktorý je predmetom tohto konania, vôbec neprispelo k vylepšeniu obrazu navrhovateľa v ich očiach. Súd mal za to, že zvýšený tlak prostredia v dôsledku medializácie ohľadne osoby navrhovateľa mohli pociťovať aj z toho dôvodu, že bývajú v prostredí, kde je nízky stupeň anonymity, kde sa ľudia navzájom pomerne dobre poznajú, sú si blízky,

nakoľko Mesto U. nie je tak veľkým mestom, aby sa tam ľudia žijúci niekoľko generácií navzájom dobre nepoznali ale aspoň nemali o sebe vzájomnú vedomosť.

Súd však prihliadol na skutočnosť, že uverejňovanie článkov trvalo dlhší časový úsek, t. j. nešlo o jednorazový zásah do chránených osobnostných práv navrhovateľa, pričom predmetom konania je v poradí tretí článok (z piatich) publikovaný odporcom, pričom medzitým bola publikovaná aj kniha.

Z výpovedí svedkov z prostredia blízkeho navrhovateľovi (I.. H., I.. G., V.. Y.) mal súd za preukázané, že medializáciou osoby navrhovateľa sa ich vzájomné vzťahy s navrhovateľom narušili, nakoľko uverili informáciám uverejneným v článku a z obavy o svoju osobu obmedzili komunikáciu ako aj osobné stretnutia s navrhovateľom. Súd mal teda za preukázané, že nepriaznivá medializácia osoby navrhovateľa negatívne ovplyvnila dôveryhodnosť a česť osoby navrhovateľa, negatívnym spôsobom ovplyvnila vzájomné vzťahy s osobami z blízkeho prostredia a negatívnym spôsobom poznačila bezúhonnosť navrhovateľa a jeho odbornosť v očiach verejnosti.

Z formy napísaného článku a intenzity skresľujúcich a teda nepravdivých informácií tam uverejnených súd dospel k záveru, že bola znížená dôstojnosť a vážnosť navrhovateľa v spoločnosti. Nie je totiž nevyhnutné, aby k zníženiu vážnosti postihnutej osoby došlo u všetkých osôb, ktoré si článok prečítajú. Stačí, ak článok je spôsobilý znížiť vážnosť a dôstojnosť fyzickej osoby v spoločnosti. Od čitateľa nemožno požadovať, aby jednotlivé články študoval od slova do slova, či dokonca používal metódy právnického výkladu. Predpokladá sa , že informácie v informačných prostriedkoch vníma bežným, často aj celkom povrchným spôsobom.

V predmetnej veci súd dospel k záveru, že tak ako bolo uvedené vyššie, uverejnením článku došlo k takým zásahom, ktoré boli objektívne spôsobilé privodiť ujmu na integrite navrhovateľa tým, že znížili vážnosť navrhovateľa a jeho dôstojnosť v očiach rodiny, priateľov či známych a navyše aj spoluobčanov a boli spôsobilé ohroziť jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Vzhľadom na spôsob zásahu, že bol zásah vykonaný prostredníctvom tlače, súd mal za to, že tento zásah mal širokú publicitu. Ako bolo uvedené vyššie, čitateľovi v predmetnom článku bol priamo predložený názor, že navrhovateľ sa dopustil protiprávneho a amorálneho správania, ktoré je v rozpore s verejnou mienkou, etikou advokáta a právom. Informácie v článku boli poskytnuté čitateľom takým spôsobom, ktorým čitateľovi nebola daná možnosť urobiť si vlastný a objektívny úsudok o veci. Vzhľadom na okolnosti za akých k zásahu do osobnostných práv navrhovateľa došlo a tvrdenia odporcu v článkoch sa nejednalo sa o zásah bežnej povahy, pričom navrhovateľ nie je verejnou osobou, nemusí znášať tzv. znížený prah kritiky svojej osobnosti a zásahu do chránených osobnostných práv, práve naopak, už titulom výkonu svojho povolania potrebuje požívať určitý stupeň dôvery zo strany obyvateľstva. Súd preto dospel k záveru, že práve priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch predstavuje účinný vyvažovací právny prostriedok proti nežiaducim a vo verejnosti široko pôsobiacim neoprávneným zásahom do osobnosti fyzických osôb.

Kritériá výšky priznania nemajetkovej ujmy závisia od závažnosti zásahu, t. z. čím je zásah závažnejší tým i výška nemajetkovej ujmy je vyššia. Pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby v spoločnosti, súd vychádzal z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom či inom prostredí navrhovateľa (R NS SR č. 4 Cdo 15/03).

Súd mal za preukázané, že uverejnenie článku sa negatívne prejavilo v rodinnom a aj inom prostredí navrhovateľa, že všetky osoby uverili tvrdeniam uverejneným v článku a to spôsobilo naštrbenie dôvery nielen v rodinnom prostrední ale aj blízkom prostredí. Svedkovia poukázali na to, že boli svedkami, ako sa o osobe navrhovateľa rozpráva napríklad v škole a pracovisku (výpoveď I.. Y., I.. H., I.. G.), v reštauráciách, obchode a pod.

Na základe uvedeného mal súd za to, že primeranou a skutkovému stavu zodpovedajúcou výškou peňažného zadosťučinenia, s prihliadnutím na konštantnú judikatúru ESĽP je súdom priznaná výška nemajetkovej ujmy 10.000 Eur a preto v prevyšujúcej časti návrh nad rámec priznanej sumy zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. §142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorého, aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu.

V tomto konaní mal navrhovateľ úspech iba čiastočný (vo veci peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy bol čiastočne neúspešný), avšak rozhodnutie o výške plnenia v tomto prípade záviselo od úvahy súdu. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ si na pojednávaní uplatnil náhradu trov konania avšak náhradu v zákonom stanovenej lehote nevyčíslil, súd mu náhradu trov konania nepriznal.

Podľa ust. § 137 OSP, trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov, včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonávané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

Podľa ust. §148 ods. 1 OSP, štát má podľa výsledkov konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil, pokiaľ u nich nie sú predpoklady pre oslobodenie od súdnych poplatkov.

Nakoľko v priebehu konania boli zo štátnych prostriedkov uhradené náklady za svedočné vo výške 52,27 Eur v prospech svedka N. Q., súd na ich náhradu zaviazal podľa výsledku konania neúspešného odporcu.

Podľa ust. §2 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb o súdnych poplatkoch /ďalej ZoSP/, Ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený.

Podľa Položky 7b písm. b, Sadzobníka súdnych poplatkov zákona, je súdny poplatok z návrhu na ochranu osobnosti spojenej s náhradou nemajetkovej ujmy 66 Eur a 3% z výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy.

V tomto konaní bol navrhovateľ rozhodnutím súdu oslobodený od súdneho poplatku. Súdny poplatok z návrhu na ochranu osobnosti spojenej s náhradou nemajetkovej ujmy sa vyrubuje z výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy, nie priznanej nemajetkovej ujmy. Podľa výsledku konania v takom prípade by súdny poplatok predstavoval sumu 4.566 Eur (zo sumy 150.000 Eur), úspech navrhovateľa predstavuje 7% (10.000 Eur) a úspech odporcu 93% (140.000 Eur). Nakoľko úspech odporcu v konaní na účely platenia súdneho poplatku prevažuje nad úspechom navrhovateľa, súd o náhrade trov konania titulom súdneho poplatku rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Trebišov.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostí /§42 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku ďalej OSP/ uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha /§205 ods. 1 OSP/.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť v zmysle ust. §205 ods. 2 OSP len tým, že:

a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v §221 ods. 1 OSP,

b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§205a OSP/,

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona /§251 ods. 1 OSP/.